

VOOR TV-OPNAMES
VLOOG WILDEBRAS
NAAR SURINAME.
NU IS HIJ WEER TERUG.

WELKE FOTO ZAL IK
OP INSTA ZETTEN?
DEZE OCELOT...
OF DEZE?

WAT
DENK JIJ?

MAUW!

EEN KATACHTIGE,
NET ALS JIJ!
HIJ LIJKT SCHATTIG,
MAAR DEZE STRIJDER
IS EEN ECHT ROOFDI...

MWAUW!!

BRO, PSSST!
IK PRAAT
TEGEN JE!

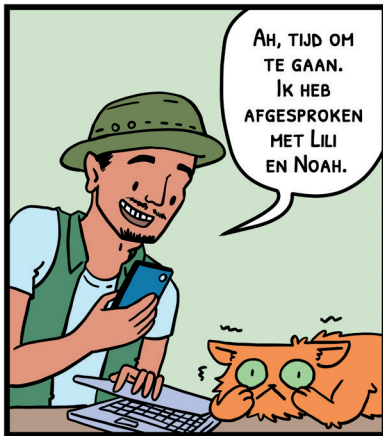
MWAUW.

ALS KLEINE JONGEN
WILDE IK AL
EEN OCELOT IN
HET WILD ZIEN,
SNAP JE.

WAT EEN STRIJDER!
ZE ZIJN OOK
HEEL NIEUWS.

TRINGGG
MRAUW!!!

AH, TIJD OM TE GAAN. IK HEB AFGESPROKEN MET LILI EN NOAH.

VANMIDDAG NEMEN WE EEN VLOG OP EN DAARNA BLIJVEN ZE LOGEREN. GRUWELIJK TOCH?

EVEN ZIEN... CAMERA? CHECK! GEHEUGENKAARTJE? OOK CHECK!

HENGEL? CHECK! BADEENDJE? GEINTJE, NIET NODIG!

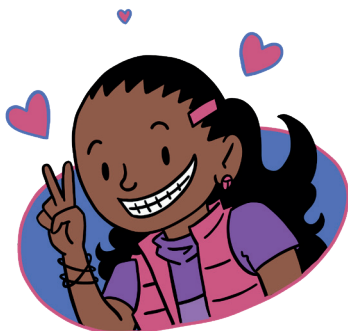
WEET JE, VOOR DIT AVONTUUR HOEF IK NIET MET HET VLIEGTUIG. IK KAN GEWOON MET DE FIETS!

KIJK EENS MATTIE! IK ZEI HET TOCH?

JE BENT ER ZOO!

ZOO

1 LILI

Nog twee haarspeldjes erbij. Lili grinnikt voor de spiegel. Eigenlijk is het best gek. Ze staat zich extra mooi te maken zonder dat iemand haar vandaag gaat zien.

Nou ja, niemand...

Wildebras, natuurlijk. En Noah ook.

‘Ik doe het voor de dieren,’ besluit Lili hardop.

Niet dat stokstaartjes nu blij worden van haar speldjes, maar dat maakt niet uit. Het is nu eenmaal fijner om je feestelijk te voelen. En iedereen snapt toch dat daar glitters bij horen? Die staan bovendien leuk bij haar paars-met-roze outfit van vandaag. Ze aait even over haar nieuwe, roze bodywarmer met extra diepe ritszakken.

Al de hele ochtend voelt ze het kriebelen in haar buik. Geen zenuwen. Of tenminste, toch niet echt. Ze weet precies waar het gevoel vandaan komt. Vandaag gaat ze helpen met het filmen van een échte vlog.

‘Jouw vlogs zijn ook echt,’ zegt Noah altijd.

Haar neef is lief en ze is gek op hem, maar hij heeft natuurlijk hartstikke ongelijk. Naar haar vlogs kijkt niemand. Logisch, want ze durft ze nog niet online te zetten. Eerst moeten ze goed genoeg zijn. Stel je voor dat ze over tien jaar beroemd is en iemand haar eerste vlog opzoekt en ze wordt uitgelachen. Dat ziet ze vaak genoeg in de *Shorts* voorbijkomen. Nee, zoiets laat ze zich niet gebeuren. Er gaat pas iets online als ze helemaal tevreden is.

En zover is het nu dus nog niet.

Noah snapt daar niets van. Hij is bijna tien maanden ouder dan zij. Toch weet hij gek genoeg weinig van vloggen, vindt ze. Ook Noah mag vandaag mee, niet omdat hij zo'n fan is van vloggen, maar vooral omdat hij zo gek is op dieren. Goed, misschien weet hij daar weer meer van dan zij. Behalve van insecten – dat is háár terrein.

Even kijkt ze naar het opengeslagen boek op haar bureau. Eigenlijk is het een heel dik schrift – maar ze noemt het haar boek. Op de voorkant staat: INTERESSANTE INSECTEN.

Ze begon ermee toen ze zes was. Toen stond er INTRESSANTE, waar ze op dat moment heel trots op was. Maar het klopte natuurlijk niet. Een jaar later probeerde ze de eertussen om het goed te maken.

De binnenkant klopt helemaal.

Lili heeft er stickers, tekeningen en geprinte foto's in gestopt van alle insecten die ze extra cool vindt. Sommige hebben gekke kleuren. Andere kruipen heel grappig. Sommige zijn supermooi en lijken zelfs glitters te hebben. Zelfs spinnen kunnen mooi zijn. Mensen zijn er bang voor omdat ze verkeerd om bewegen, heeft ze een keer op een filmpje gehoord.

Mensen bewegen hun ledematen naar buiten toe. Spinnen trekken hun poten naar binnen omdat ze alleen buigspieren hebben, zei de stem in het filmpje.

Ledematen, dat zijn je armen en benen. Ook dat leerde ze van het filmpje.

Eigenlijk zijn dat net zulke filmpjes als Wildebras maakt: over dieren.

Meteen denkt ze weer aan vanmiddag. Het is al bijna zover!

Ze pakt haar borstel van het bed en gaat weer voor de spiegel staan.

‘Lili,’ spreekt ze zichzelf toe, terwijl ze de borstel als microfoon voor zich houdt. ‘Hoe vind je dat, zomaar de persoonlijke assistent spelen van een beroemdheid?’

Ze houdt de microfoon naar haar spiegelbeeld.

Spiegelbeeld-Lili kijkt vriendelijk terug.

‘Nou,’ zegt haar spiegelbeeld, ‘hij is natuurlijk wel gewoon mijn oom.’

Lili pakt de microfoonborstel weer terug. ‘Wat ga je vandaag leren?’ vraagt ze als een echte interviewer.

Haar spiegelbeeld lijkt daar even over na te denken.

‘Dat weet ik nog niet. Dat merk ik vanzelf.’

Lili en haar spiegelbeeld knikken tevreden. En dan ziet ze ineens de getallen op haar wekker: het is eindelijk tijd om naar de dierentuin te fietsen!

Lili snuift de lucht op bij het verblijf van de stokstaartjes. Aan de ene kant stinken dierentuinen altijd, vindt ze, maar aan de andere kant... Het heeft wel wat. Het hoort erbij.

Haar fiets en die van Noah staan buiten tegen die van Wildebras aan. Haar oom had een enorme koffer mee, zag ze. Filmspullen! En nu ze hier eenmaal staat, is het net echt. Alsof ze al een baan heeft, een grotemensenbaan, en dat terwijl ze nog tien moet worden.

‘Lil, pak jij de hengel?’ hoort ze dan.

Ze schrikt op uit haar gedachten. In haar hoofd zag ze zichzelf al staan, met een hengel zelfs, bij een grote en belangrijke filmopname. En misschien zag ze zichzelf ook wel aan de andere kant van de hengel, vóór de camera...

Nu opletten, Lil, spreekt ze zichzelf streng toe.

‘Ik heb hem,’ zegt ze tegen Wildebras terwijl ze de hengel aanneemt.

Grappig woord, hengel. Ze bekijkt het ding eens goed. Toch een goede naam, als je erover nadenkt. Je bent ermee naar geluid aan het vissen.

‘Mag ik de hengel?’ vraagt Noah ineens.

Lili kijkt op. Wildebras kijkt ook verbaasd, ziet ze. Noah duwt zijn bril op zijn neus, stopt zijn handen in zijn zakken en schopt een steentje weg. 'Ik bedoel...'

Even is hij stil. Dan kijkt hij op. 'Lili wil graag met een camera werken, toch?' Hij haalt zijn schouders op. 'Nou ja, ik denk dat het beter is als zij die vasthoudt. Ik ben niet zo goed met camera's...' Zijn wangen verkleuren een beetje.

Wildebras knijpt hem even in zijn schouder. 'Goed hoor, strijder!'

Noah lijkt opgelucht.

Even wil Lili wat flauws zeggen om hem te plagen. Iets van: durf je niet? Maar Noah leek nerveus.

*Slimme strijders,
die stokstaartjes: ze staan rechtop om
te kijken of er geen gevaar dreigt.
Het zijn echte soldaten!*

*De grootste vijanden van
stokstaartjes zijn jakhalzen.
Die strijders kun je echt
niet vertrouwen.*

Misschien vond hij het echt heel spannend en was hij bang het niet goed te doen. Daarmee plagen voelt niet goed. Maar waarom zou Noah zo zenuwachtig zijn? Je laat een camera toch niet zomaar vallen?

Even later lijkt er juist niets over van die zenuwen. Noah staat zo te springen dat Wildebras hem lachend moet kalmeren.

Ze staan nu dichterbij de stokstaartjes, die grappig rechtop staan. Lili richt de camera op Wildebras én op het groepje stokstaartjes achter hem.

‘Het zijn roofdieren,’ zegt Noah. Hij is gestopt met springen, maar hij ratelt aan één stuk door. ‘Maar dat zou je niet zeggen als je ze ziet. Ze behoren tot de

*In het Afrikaans
heten stokstaartjes
meerkatten.
LOL!*

mangoesten en leven in het zuiden van Afrika...'

'Hé, strijder, neem je mijn baan straks over?' zegt Wildebras lachend.

'Oeps,' zegt Noah. Nu staat hij eindelijk stil met de hengel. En zijn mond staat ook stil. Alleen aan zijn ogen kun je nog zien hoe leuk hij dit vindt – die stralen dwars door zijn

brillenglazen heen.

Lili voelt dezelfde opwindning. Niet vanwege de stokstaartjes, al zijn ze echt heel leuk. Nee, zij vindt dít heel cool: filmen. Deze camera is zo anders dan die van haar. Het liefst zou ze alle functies bekijken en dingen uitproberen. Dat kan nu niet, ze heeft een taak. Heel precies zet ze de camera op het statief. Wildebras komt even naast haar staan.

'Ja, helemaal goed. Fijn dat de focus ook klopt.' Hij knikt nog een keer.

Lili gloeit van trots. Ze is blij dat ze thuis veel heeft geoefend met haar eigen camera.

Nu gaan ze pas echt beginnen. Wildebras vertelt over de stokstaartjes en ze nemen hetzelfde stukje een paar keer op. Af en toe geeft Lili de camera aan Wildebras. Hij maakt dan een paar opnames in selfiestand.

Na een tijdje gaan ze ergens anders staan om bewe-

gende stokstaartjes te filmen. Dat is best lastig, want de dieren schieten soms alle kanten op. Ook mogen ze niet zomaar een bezoeker op beeld hebben staan die naar de stokstaartjes kijkt. Het wordt gelukkig steeds rustiger, tot ze na een tijd met z'n drieën overblijven bij de stokstaartjes.

Hoelang waren ze bezig? Lili weet het niet meer. De tijd ging zo snel. En toch voelt het ook alsof ze hier al een hele dag zijn.

‘Mag ik nog even kijken naar de laatste opnames?’ vraagt Noah enthousiast.

‘We moeten wel zo gaan inpakken,’ zegt Wildebras, die de camera aan Noah geeft.

Lili zoekt om zich heen en ziet een klok. ‘O! Het park gaat bijna dicht!’

Wildebras knikt en klikt zijn koffer open. Hij zet zijn cameratas met zebraband ernaast en stopt alle spullen op de juiste plek terwijl hij hardop opsomt: ‘Batterijen, geheugenkaartjes... check!’

Lily kijkt om zich heen. Er moet nog veel worden ingepakt, maar ze weet even niet wat ze het beste kan doen.

Dan steekt Wildebras zijn hand uit naar Noah. ‘Camera?’

Vergist Lili zich, of ziet Noah ineens heel bleek?